

Αθωνική

ΙϞϚ
NH K̄ā

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 220

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο μακαριστός Επίσκοπος Αιγυπτίνος Κανπώτης μᾶς ἔλεγε γιά τήν ξεχωριστή σημασία, πού ἔχει κάθε ἡμέρα τῆς Μεγάλης Εβδομάδος:

“Φ θάσαμε στήν Μεγάλη Εβδομάδα καί στά σωτήρια πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ εβδομάδα αὐτή λέγεται Μεγάλη, διότι μέσα στίς 168 ὥρες τῆς, μέχρι τήν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, τμῶνται μεγάλα γεγονότα, μοναδικά καί κοσμοϊστορικά γεγονότα, πού συγκλόνισαν τά ἐπίγεια, τά οὐράνια καί τά καταχθόνια. Γι’ αὐτό ἡ εβδομάδα αὐτή ὀνομάζεται Μεγάλη.

”Ε νώπιόν μας τίς ἡμέρες τῆς Μεγάλης Εβδομάδος ἐκτυλίσσεται τό μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Καί καλούμεθα ὄχι νά τό παρακολοθησοῦμε ἀπλῶς, ἀλλά νά δεχθοῦμε στίς ψυχές μας τόν φωτισμό, πού ἐξαποπέμπει ὁ Κύριος ἀπό τά πάθη καί τόν σταυρό Του.

”Τ ἦν Μεγάλη Τρίτη βλέπουμε τόν Ἰησοῦν νά ρίχνη τούς φοβερούς κεραυνούς Του, τά “οὐαί ὑμῖν, γραμματεῖς καί φαρισαῖοι...”. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ πρᾶος Ἰησοῦς μίλησε μέ τόση δριμύτητα ὅση τότε. Γιατί; Διότι ἐνώπιόν Του εἶχε ὑποκριτάς. Καί ὁ ἀνεξίκακος Ἰησοῦς τίποτε ἄλλο δέν ἀπεστράφη τόσο ὅσο τήν ὑποκρισία. Ἡ ὑποκρισία εἶναι τό κίβδηλο νόμισμα, τό τεχνητό ἄνθος, ἡ πλαστογραφία τῆς ἀρετῆς.

”Τ ἦν Μεγάλη Τετάρτη βλέπουμε τόν Ἰούδα νά παζαρεύη τήν πώλησι τοῦ Διδασκάλου ἀντί τριάκοντα ἀργυρίων. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα εἶναι ἓνα ἀπό τά θλιβερότερα περιστατικά τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Εἶναι μάθημα γιά ὅλους ὅσοι ὑποδούλωσαν τίς ψυχές τους στό χρήμα, στήν ὕλη, στόν μαμωνά. Φοβερό πάθος ἢ φιλαργυρία. Αὐτή μετέβαλε ἓναν ἀπόστολο σέ προδότη. Αὐτή μεταβάλλει καί τούς Χριστιανούς σέ εἰδωλολάτρες, πού δέν λατρεύουν πλέον τόν Χριστό, ἀλλά τόν χρυσό.

”Τ ἦν Μεγάλη Πέμπτη σπουδαία ὥρα εἶναι ἐκείνη τοῦ νιπτῆρος. “Ενας Θεός, ὁ Κύριός μας καί Κύριος τῶν ἀγγέλων, ὁ βασιλεὺς οὐρανοῦ καί γῆς, ταπεινώθηκε τόσο, ὥστε πῆρε μιά λεκάνη καί ἐπλυνε τά πόδια τῶν μαθητῶν Του! Σήμερα κανεῖς δέν δέχεται νά σκύψη μπροστά στόν ἄλλο· νά μᾶς ὑπηρετοῦν θέλουμε, νά ὑπηρετοῦμε δέν θέλουμε. Ὁ Χριστός ὅμως, μέ τό νά πλύνῃ τά πόδια τῶν μαθητῶν, μᾶς ὑποδεικνύει “ὁδόν ἀρίστην τὴν ταπεινώσειν”. Τό βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης βλέπουμε τόν Μυστικό Δεῖπνο. Τήν τελευταία καί ἀλησμόνητη ἐκείνη νύχτα, ὁ Χριστός μας συνέφαγε γιά τελευταία φορά μέ τούς μαθητάς Του. Τούς ἔδωσε τίς τελευταῖες παραγγελίες. Ἐτέλεσε δέ καί παρέδωσε τό μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, πού εἶναι τό σπουδαιότερο μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ καρδιά τῆς λατρείας μας. Μετέδωσε ὁ ἴδιος τό σῶμα καί τό αἷμα Του στοὺς μαθητάς. Ἦταν ἡ πρώτη Θεῖα Κοινωνία.

”Τ ἦν Μεγάλη Παρασκευὴ εἶναι ἡ κορυφαία ὥρα· εἶναι ἡ ὥρα πού ὁ Χριστός μας, μετέωρος μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς, ὑπεργήινος πλέον, ἐκεῖ ἐπάνω στόν σταυρό, ἔχυσε τό τίμιο αἷμα Του. Ὡ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ! Κάθε σταλαγματιά, κάθε ἠλεκτρόνιο τοῦ παναγίου αἵματός Του εἶναι Ἰορδάνης ποταμός καί ὠκεανός, μέσα στόν ὁποῖο πλένονται οἱ ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου. “Τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας”.

”Τ ὁ Μεγάλος Σάββατο τό βράδυ αὐτήν ταύτην τήν ζωηφόρον καί λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Δεσπότη μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία κατήγγησε τόν ἔχοντα τό κράτος τοῦ θανάτου, λαμπρῶς ἐορτάζομεν καί πανηγυρίζομεν”.

Γερόντων

✘ Ἐάν θέλης συντόμως καί χωρίς κόπον πολὺν νά προκόψης, μάθε νά παραιτηῖσαι ἀπὸ κάθε γνώμην ἰδικὴν σου, διὰ νά μὴν σοῦ γίνεταί θέλημα.

✘ Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἀγαποῦν τὸν κόσμον, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώρισαν ἀκόμη τὴν πικρίαν αὐτοῦ. Εἶναι ἀκόμη τυφλοὶ στὴν ψυχὴ

καὶ δὲν βλέπουν τί κρύπτετα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν προσωρινὴν χαρὰν. Δὲν ἤλθεν ἀκόμη εἰς αὐτοὺς φῶς νοητόν· δὲν ἔφεξεν ἀκόμη ἡμέρα σωτηρίας... Δὲν κερδίζει ὁ ἐξυπνος, ὁ εὐγενής, ὁ ὁμιλῶν τορνευτά, ἢ ὁ πλοῦσιος, ἀλλ’ ὁποῖος ὑβρίζειται καὶ μακροθυμεῖ, ἀδικεῖται καὶ συγχωρεῖ, συκοφαντεῖται καὶ ὑπομένει... Αὐτὸς καθαρίζεται καὶ λαμπρύνεται περισσότερο. Αὐτὸς φθάνει εἰς μέτρα μεγάλα. Αὐτὸς ἐντρυφᾶ εἰς θεωρίας μυστηρίων. Καὶ τέλος αὐτὸς εἶναι ἀπὸ ἐδῶ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Εἶναι καλύτερα, ἀσφαλῶς, νά μὴν ἁμαρτήσομε. Ἀλλὰ ὅταν ἡ μετάνοια εἶναι πύρινη, μπορεῖ νά ἀποκαταστήσῃ κάθε ἀπώλεια.

✘ Ἡ μετάνοια δὲν ἔχει τέλος πάνω στὴν γῆ, γιατί τό τέλος τῆς μετανοίας θά σήμαινε ὅτι γίναμε σέ ὅλα ὅμοιοι μέ τόν Χριστό. Ἡ πιετο μικρὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στόν Χριστό καί σέ μᾶς ἀπαιτεῖ βαθεῖα μετάνοια. “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς”. Αὐτὸς ὁ λόγος ἐκφράζει τὴν ἀπόσταση πού αἰσθανόμαστε ἀνάμεσα σ’ Ἐκεῖνον, τό ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο εἶναι, καί σέ μᾶς τούς ἴδιους.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ Ξέρετε μέ τί ὁ ἄνθρωπος γίνεται περισσότερο ὅμοιος μέ τόν Θεό; Μέ τὴν εὐσπλαγχνία. Αὐτὴ ἐξασφαλίζει στόν ἄνθρωπο αἰώνιο ζωὴ. Ἡ ὑψηλότερη ἐντολὴ τοῦ Θεανθρώπου στοὺς ἀνθρώπους εἶναι: “Γίνεταί ελεῆμονες, ὅπως ἐλεῆμων εἶναι καὶ ὁ οὐράνιος Πατήρ”.

† Γέρων Ἰουστίνος

✘ Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζεῖ ἐν ταπεινώσει, δὲν θά δοκμασθῇ ὑπερμέτρως, διότι εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιθυμεῖ νά παραμένῃ εἰς τὴν προσευχὴν, δὲν θέλει νά εἶναι μετὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἀναζητᾶ τὴν δόξα τῶν ἀνθρώπων, θά πληρωθῇ ἐκ τοῦ Θεοῦ. Ὑπομονὴ καὶ πάλι ὑπομονή. Κι ἀκόμη μία φορά ὑπομονή. Κι ὅταν νομίζομε ὅτι ἔχομε κομρασθῇ, πάλι ὑπομονή· καὶ μέχρι τέλους ὑπομονή...

† Γέρων Κλεόπας

Από τό πρωί τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, χιλιάδες πιστοί τῆς Ἱερουσαλήμ καί προσκυνηταί ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου κατακλύζουν τόν Ναό τῆς Ἀναστάσεως γιά νά παρακολουθήσουν τήν Τελετή τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Στις 12 τό μεσημέρι ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, συνοδεία Ἀρχιερέων καί ἄλλων Κληρικῶν, φθάνει στό Πατριαρχεῖο. Εἰσέρχεται στό Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ καί οἱ ἑτερόδοξοι παίρνουν τήν ἄδεια γιά νά λάβουν μέρος στήν Τελετή. Κατόπιν, οἱ Ἀρχιερεῖς καί Κληρικοί ντύνονται μέ ἄμφια καί ὁ Πατριάρχης, μέ τήν πλήρη Ἀρχιερατική στολή. Ὁ Πατριάρχης ἠγεῖται τῆς πομπῆς, ἡ ὁποία ξεκινᾶ ἀπό τό Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ καί βαδίζει τρεῖς φορές γύρω ἀπό τό Ἱερό Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπό τούς ἤχους τῶν ψαλμῶδων, οἱ ὁποῖοι ψάλλουν τό "Τήν Ἀνάστασιν σου Χριστέ Σωτήρ...".

Εἶναι ἀναγκαῖο νά τονίσουμε ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι ἔχουν προκαταβολικῶς ἐρευνήσει ὅλο τό ἔσωτερικό τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου

Τάφου, γιά νά πιστοποιήσουν ὅτι δέν ὑπάρχει ἀναμμένο κανδήλι ἢ ἄλλη πηγὴ φωτός. Μετά τήν λιτανεῖα ὁ Πατριάρχης στέκεται μπροστά στήν θύρα τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀφαίρει τὰ ἄμφια καί περιμένει μέ τό στοιχάρι, τό πετραχήλι καί τήν ζώνη. Οἱ ἑτερόδοξοι κάνουν ἔρευνα γιά νά βεβαιωθοῦν ὅτι ἐπάνω του δέν ἔχει κάτι τό ὁποῖο θά μπορούσε νά δημιουργήσῃ ὑπόνοιες ἢ νά κινήσῃ ὑποψίες. Ὄταν ὀλοκληρωθῇ ἡ ἔρευνα, οἱ φύλακες ἀφαιροῦν τίς σφραγίδες ἀπό τήν θύρα καί ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται στό Ἱερό Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου μέ δύο δεσμίδες σβησμένα κεριά. Μαζί του εἰσέρχονται στόν προθάλαμο ὁ Ἀρμένιος Πατριάρχης καί ὁ Δραγομάνος, οἱ ὁποῖοι παραμένουν στόν προθάλαμο. Σέ ὅλο τόν Ναό ἐπικρατεῖ συγκίνησι καί ἀγώνια.

Ὁ Πατριάρχης, γονατιστός μπροστά στόν Ἅγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ, προσεύχεται πρὸς τόν Σταυρωθέντα, κρατώντας δύο σβηστές λαμπάδες καί μέ ταπεινῶσι καί εὐλάβεια ἀναπέμπει τήν ἀκόλουθη εὐχή:

"Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ ἀρχίφωτος σοφία τοῦ ἀνάρχου Πατρός. Ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ εἰπῶν ἐκ σκότους φῶς λάμπει, ὁ εἰπῶν γεννηθῆτω φῶς καί ἐγένετο φῶς. Κύριε, ὁ τοῦ φωτός χορηγός, ὁ ἐξαγαγὼν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς πλάνης καί εἰσαγαγὼν εἰς τό θαυμαστόν φῶς τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, ὁ τήν γῆν μέν πᾶσαν διὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνσάρκου παρουσίας σου, τὰ καταχθόνια δὲ διὰ τῆς εἰς Ἄδην καταβάσεώς σου φωτός πληρώσας καί χαρᾶς, μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῶν ἁγίων σου Ἀποστόλων φῶς καταγγείλας πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν. Εὐχαριστοῦμεν σοί, ὅτι διὰ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως μετήγαγες ἡμᾶς ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καί γεγόναμεν υἱοὶ διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, θεασάμενοι τήν δόξαν σου πλήρη οὕσαν χάριτος καί ἀληθείας. Ἄλλ' ὦ φωτοπάροχε Κύριε, ὁ τό μέγα φῶς ὦν, ὁ εἰπῶν, ὁ λαός ὁ καθηήμενος ἐν σκότει. Δέσποτα Κύριε, τό φῶς τό ἀληθινόν, ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον. Τό μόνο φῶς τοῦ κόσμου καί φῶς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, οὐ ἀπὸ τῆς δόξης ἐπιπλήρωθι τὰ σύμπαντα, ὅτι φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθας διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οικονομίας, εἰ καί οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς. Σύ Κύριε φωτοδότα, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καί ἀναξίων δούλων σου τῶν τῆ ὥρα ταύτη παρισταμένων τῶ παναγίῳ σου καί φωτοφόρῳ τούτῳ τάφῳ καί πρόσδεξαι ἡμᾶς τιμῶντας τὰ ἄχραντα Πάθη σου, τήν παναγίαν σου σταύρωσιν, τόν ἐκούσιον θάνατον καί τήν ἐν τῷ πανσεβάστῳ τούτῳ μνήματι τοῦ τεθεωμένου σου σώματος κατάθεσιν καί ταφήν καί τριήμερον ἐξανάστασιν, ἣν χαρμονικῶς ἤδη ἀρξάμε-

νοι ἐορτάζεις, μνεῖαν ποιούμεθα καί τῆς ἐν Ἄδου καθόδου σου, δι' ἧς τὰς ἐκεῖσε τῶν δικαίων κατεχομένας ψυχὰς δεσποτικῶς ἠλευθέρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς σῆς θεότητος φωτός πληρώσας τὰ καταχθόνια. Ὄθεν δὴ ἀγαλλομένη καρδία καί χαρᾶ πνευματικῇ κατὰ τοῦτο τό ὑπερευλογημένον Σάββατον τὰ ἐν γῆ καί ὑπὸ γῆν θεοπρεπῶς τελεσθέντα σοὶ σωτηριωδέστατα μυστήριά σου ἐορτάζοντες καί σέ τό ὄντως ἱλαρόν καί ἐφετόν φῶς ἐν τοῖς καταχθονίοις θεικῶς ἐπιλάμψαν ἀναμνησκόμενοι, φωτοφάνειαν ποιούμεθα, σοῦ τήν πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένην θεοφανεῖαν εἰκονίζοντες. Ἐπειδὴ γάρ τῆ σωτηρίῳ καί φωταυγεῖ νυκτί πάντα πεπληρωται φωτός οὐρανός τε καί γῆ καί τὰ καταχθόνια διὰ τό ὑπερφυές μυστήριον τῆς ἐν Ἄδου καθόδου σου καί τῆς ἐκ Τάφου σου τριήμερου ἀναστάσεως. Διὰ τοῦτο, ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦτον τόν φωτοφόρον σου Τάφον εὐλαβῶς λαμβάνοντες, διαδίδομεν τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ τό ἀληθινόν φῶς καί παρακαλοῦμεν καί δεόμεθα σου. Πανάγιε Δέσποτα, ὅπως ἀναδειξῆς αὐτό ἁγιασμοῦ δῶρον καί πάσης θεικῆς σου χάριτος πεπληρωμένον, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου καί φωτοφόρου Τάφου

σου. Καί τούς ἀππομένους εὐλαβῶς αὐτοῦ εὐλογήσῃς καί ἀγιάσῃς, τοῦ σκότους τῶν παθῶν ἐλευθεριῶν καί τῶν φτωεινοτάτων σου σκηνῶν καταξιώσῃς, ὅπου φῶς τό ἀνέσπερον τῆς σῆς θεότητος λάμπει. Χάρισαι αὐτοῖς, Κύριε, ὑγείαν καί εὐζωΐαν καί τούς οἴκους αὐτῶν παντός ἀγαθοῦ πλήρωσον.

Ναί, Δέσποτα φωτοπάροχε, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῇ ὥρα ταύτῃ καί δός ἡμῖν τε καί αὐτοῖς περιπατεῖν ἐν τῷ φωτί σου καί ἐν αὐτῷ μένειν, ἕως τό φῶς τῆς προσκαίρου ζωῆς αὐτῆς ἔχωμεν. Δός ἡμῖν, Κύριε, ἵνα τό φῶς τῶν καλῶν ἔργων ἡμῶν λάμπῃ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καί δοξάζωσι σε σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί καί τῷ Παναγίῳ Πνεύματι. Εἰς φῶς γάρ ἔθνων ἡμᾶς τέθηκας ἵνα αὐτοῖς τῆ σκοτία περιπατοῦσι φαίνωμεν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τό σκότος μᾶλλον ἢ τό φῶς, φαῦλα πράσσο-

ντες. Πᾶς γάρ ὁ φαῦλα πράσπων μισεῖ τό φῶς κατὰ τόν ἀψευδῆ λόγον σου. Διὰ τοῦτο ὁσημέραι προσκόπτομεν ἁμαρτάνοντες, ἐπειδὴ περιπατοῦμεν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἄλλ' ἀξίωσον ἡμᾶς τό ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς ἡμῶν βιωτεῦσαι πεφωτισμένους τούς ὀφθαλμούς τῆς διανοίας ἡμῶν. Δός ἡμῖν, ἵνα ὡς τέκνα φωτός περιπατήσωμεν ἐν τῷ φωτί τῶν ἐντολῶν σου. Τό τοῦ ἁγίου βαπτίσματος φωτεινόν ἔνδυμα, ὅπερ διὰ τῶν ἔργων ἡμαυρώσαμεν, λεύκανον, ὡς τό φῶς, ὁ ἀναβαλλόμενος τό φῶς ὡσπερ ἱμάτιον. Δός ἡμῖν ἐνδύσασθαι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἵνα δι' αὐτῶν τόν ἄρχοντα τοῦ σκότους τροποῦμεθα, ὅς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. Ναί, Κύριε, καί ὡς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις φῶς ἐλαμψας, οὕτω σήμερον λάμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τό σόν ἀκήρατον φῶς ἵνα τοῦτο φωτιζόμενοι καί θερμαινόμενοι ἐν τῇ πίστει, δοξάζωμέν Σε τό μόνον ἐκ μόνου τοῦ ἀρχιφώτου φωτός ἱλαρόν φῶς εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Ἀμήν".

Μετά τό πέρας τῆς εὐχῆς, ὁ Πατριάρχης, κρατώντας δύο δεσμίδες τῶν τριάντα τριῶν κεριῶν, τὰ ὁποῖα ἀνάβουν μέ τρόπο θαυμαστό, βγαίνει ἀπὸ τό Ἱερό Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου καί μεταδίδει στούς πιστούς τό Ἅγιον Φῶς. Τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι τό Ἅγιον Φῶς γιά λίγα λεπτά δέν ἔχει πυράδα. Δηλαδή, ἂν τό ἀκουπήσῃ κάποιος στά χέρια του δέν θά καῖ. Εἶναι πραγματικῶς ἓνα ἀπό τὰ μεγαλύτερα θαύματα τῆς χριστιανοσύνης, τό ὁποῖο ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο τό Μέγα Σάββατο καί μόνο μέ τόν Ὁρθόδοξο Πατριάρχη. ■

τό

ΑΓΙΟΝ

ΦΩΣ

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ

Όταν ο Μέγας Κωνσταντίνος βαπτίσθηκε Χριστιανός, μερικοί Ιουδαίοι πλησίασαν την μητέρα του την Αγία Ελένη και της έκαναν παράπονα, γιατί ο βασιλεύς προσκύνησε έναν κατάδικο άνθρωπο, τον οποίο οι πατέρες τους είχαν σταυρώσει ως κακούργο. Όταν τό έμαθε ο Μέγας Κωνσταντίνος ζήτησε από τους Έβραίους να πάνε στο παλάτι και να διαλεχθούν με τους Έπισκόπους του Χριστού μπροστά του.

Οι Έβραίοι εξέλεξαν πράγματι δώδεκα εξαιρετους διδασκάλους, οι οποίοι εκτός από την γλώσσα των Φαρισαίων, γνώριζαν και ελληνικά και λατινικά. Ένας δέ απ' αυτούς, όνόματι Ζαμβρής, ήταν μάγος και από

τούς άλλους σοφώτερος και πονηρότερος.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε πλάι του μόνο τον Άγιο Σίλβεστρο. Ο Άγιος μίλησε χωριστά με τον καθένα και με τά σοφά του λόγια καθήλωσε τούς παρισταμένους. Οι μέν Χριστιανοί χάρηκαν, οι δέ Έβραίοι έμειναν άφωνοι, μή δυνάμενοι ν' άντισταθούν. Μόνο ο Ζαμβρής δέν είχε μιλήσει ακόμα μαζί του. Πανουργος καθώς ήταν, είπε στον βασιλιά:

- Ο Σίλβεστρος είναι πολυλογάς, και μάς νικά στην διάλεξι... Άλλ' άς αφήσωμε τά λόγια, γιατί τά έργα έχουν μεγαλύτερη άξια. Πρόσταξε να φέρουν εδώ έναν ταύρο άγριο και τότε θα γνωρίσετε την δύναμι του θεού μου, τό όνομα του όποιου είναι τόσο φοβερό, ώστε κανείς δέν μπορεί να τό άκούση και να μην πεθάνη άμέσως. Για τον λόγο αυτό οι προπάτορές μας, όταν ήθελαν να θυσιάσουν μεγάλους ταύρους, έλεγαν στο αυτί του ζώου τό θείο όνομα και άμέσως αυτό πέθαινε: άς πη λοιπόν και ο Σίλβεστρος τό όνομα του Θεού στο αυτί του ταύρου, και άν τό ζωο πεθάνη, τότε ο Θεός του είναι ο άληθινός. Εάν όμως ο ταύρος μείνη ζωντανός, να του πω κι εγώ στο αυτί τό όνομα του θεού μου. Και εάν πεθάνη τότε ο ταύρος, να με πιστέψετε.

Ο θεϊός Σίλβεστρος παρεκάλεσε τον βασιλιά να στείλη ανθρώπους να φέρουν τον άγριώτερο ταύρο που θα έβρισκαν. Και πράγματι έφεραν έναν ταύρο δεμένο με σχοινιά, πού με δυσκολία τον κρατούσαν τριάντα άνδρες. Ο Άγιος ζήτησε από τον Ζαμβρή να δοκιμάση πρώτος. Εκείνος, με πολλή έπαρσι, πλησίασε τον ταύρο, είπε μυστικά τά μαγικά του και τό ζωο έπεσε κάτω νεκρό. Οι Ιουδαίοι χάρηκαν και άρχισαν να περιγελούν τον Άγιο. Εκείνος όμως τούς διέταξε να σταματήσουν και είπε:

- Εγώ κηρύττω τον Δεσπότη Χριστό, ο όποιος φωτίζει τυφλούς, καθαρίζει λεπρούς, θεραπεύει παραλύτους, ανασταίνει νεκρούς και γιατρεύει κάθε άσθένεια. Είναι φανερό ότι ο Ζαμβρής δέν ώνόμασε τον Θεό, αλλά τον διάβολο, ο όποιος μπορεί να δώση θάνατο, αλλά δέν μπορεί να αναστήση κάποιον. Γι' αυτό λοιπόν, Ζαμβρή, άν θέλεις να σέ πιστέψουμε, ανάρτησε τό ζωο και τότε όλοι θα πιστέψουμε στον θεό σου. Ο Ζαμβρής άρχισε να διαμαρτύρεται και να λήη πώς κανένας άνθρωπος δέν θα μπορούσε ν' αναστήση τό ζωο. Ο βασιλιάς θύμωσε και του είπε:

- Θαυμάζω, Ζαμβρή, την αναισχυντία σου. Έσύ όμως είπες να λείπουν τά λόγια και μόνον έργα να γίνωνται. Τώρα αυτός υπόσχεται ν' αναστήση τον ταύρο και έσύ λές πώς είναι άδύνατο. Άλλά άν κάνη τον λόγο του έργου, συμφωνείτε να πιστέψετε στον Χριστόν όλοι;

Οι Ιουδαίοι, νομίζοντας ότι κάτι τέτοιο ήταν άδύνατο, ώρκίσθηκαν να γίνουν Χριστιανοί. Τότε ο Άγιος, γονάτισε, ύψωσε τά χέρια του στον ουρανό και άρχισε να προσεύχεται. Μετά γύρισε προς τον νεκρό ταύρο και είπε:

- Εις τό όνομα του Δεσπότη Ιησού Χριστού, ο όποιος έσταυρώθη επί Ποντίου Πιλάτου, σήκω και στάσου ήμερος εδώ μπροστά μου.

Πράγματι ο ταύρος σηκώθηκε και πλησίασε τον Άγιο. Εκείνος του έλυσε όλα τά σχοινιά, τον χείδεψε και του είπε:

- Γύρνα στον τόπο σου ήμερος και μή τολήσης να βλάβης κανέναν ποτέ. Και ούτε άλλος να βλάβη έσένα, ούτε να σέ σκοτώση, αλλά άφου ζήσης τον διατεταγμένο καιρόν, να πεθάνης με φυσικό θάνατο.

Ο ταύρος, άφου άκουσε ύπομονετικά και με κατεβασμένο τό κεφάλι τά λόγια του Αγίου Σιλβέστρου, έκανε μεταβολή και άποχώρησε. Οι δέ Ιουδαίοι έπεσαν στα πόδια του Αγίου και τον παρακαλούσαν να τούς συγχωρήση. Ο εύσεβής βασιλιάς προσκύνησε τον Άγιο, η δέ βασίλισσα και οι άρχοντες, οι όποιοι ήταν παρόντες, ζήτησαν κι αυτοί τό άγιο Βάπτισμα. Ο μακάριος Σίλβεστρος τούς κατήχησε όλους, Ιουδαίους και ειδωλολάτρες, και τούς είπε να νηστεύσουν κατά την τάξι αρκετές ήμέρες με έλεημοσύνες και δάκρυα. Τότε τούς βάπτισε εις τό όνομα του Πατρός και του Υίου και του Αγίου Πνεύματος του άληθινού Θεού.

Σίμωνος Μοναχού

Απο
το

γεροντικό

Τό "χαλινάρι" τής ΨΥΧΗΣ

Κάποιοι νέος παραστράτησε, μά τόσο μετανόησε, όταν ή θεία Χάρις τον επισκέφθηκε στο άκουσμα ενός μόνο κηρύγματος, πού άφησε τον κόσμο και έγινε καλόγερος. Έφτιαξε μία καλύβα στην έρημο και έκλαιγε κάθε ήμέρα με πολύ πόνο για τις άμαρτίες του.

Μία νύχτα παρουσιάσθηκε στον ύπνο του ο Ιησούς, περιτριγυρισμένος από ουράνιο φώς.

- Τί έχεις, άνθρωπε, και κλαίς με τόσο πόνο; τον ρώτησε με την γλυκειά φωνή Του.

- Κλαίω, Κύριε, γιατί έπεσα, είπε με άπελπισία ο άμαρτωλός.

- Τότε σήκω.

- Δέν μπορώ μόνος, Κύριε.

Άπλωσε τότε τό θεϊκό Του χέρι ο Βασιλιάς της αγάπης και τον βοήθησε να σηκωθή. Εκείνος όμως δέν σταμάτησε να κλαίη.

- Τώρα γιατί κλαίς;

- Πονώ Χριστέ μου, γιατί σε λύπησα. Ξόδεψα τον πλούτο των χαρισμάτων Σου σε άσωτίες.

Έβαλε τότε με στοργή τό χέρι Του ο φιλόανθρωπος Δεσπότης στο κεφάλι του πονεμένου άμαρτωλού και του είπε:

- Άφου για μένα πονάς τόσο πολύ, εγώ έπαφα πιά να λυπάμαι για τά περασμένα.

Ο νέος σήκωσε τό βλέμμα του να εύχαριστήση τον Σωτήρα του, μά Εκείνος δέν ήταν πιά εκεί. Στην θέσι πού πατούσε είχε σχηματισθή ένας μεγάλος σταυρός. Λυτρωμένος πιά από τό βάρος της άμαρτίας, ο νεαρός έπεσε και τον προσκύνησε.

Υστερα από τό όραμα εκείνο, με εύγνωμοσύνη στην ψυχή, κατέβηκε πάλι στην πολιτεία για να γίνη ο πιο θερμός κήρυκας της μετανοίας και να οδηγήση στον Χριστό πολλούς άλλους παραστρατημένους.

Λεί κάποιος Γέροντας: "Αν με καλή μετάνοια σηκωθής από την πτώσι σου, μή παύσης να λυπάσαι για αυτή και να στενάζης ως τό τέλος της ζωής σου. Άλλοιώς κινδυνεύεις να ξαναπέσης στην ίδια άμαρτία. Η κατά Θεόν λύπη είναι χαλινάρι της ψυχής. Την συγκρατεί από πολλά παραστρατήματα".

ἡ ΘΕΟΤΟΚΟΣ “σκουπίζει” τὸ ΠΕΡΙΒΟΛΙ Της

Κατά τὰ χρόνια τῆς, κατά τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, ἐπανάστασως τοῦ 1821, πολλά Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους δεινοπάθησαν καί, γιά πολλά χρόνια, ἔμειναν ἔρημα ἀπό καλογήρους. Τότε καί ἡ Μονή τῶν Ἰβήρων ἔμεινε μέ πολύ λίγους Καλογήρους, τρεῖς ὡς πέντε, φύλακες τοῦ Μοναστηριοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν καί ὁ μουσικός Συνέσιος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀντιπρόσωπος τῆς Μονῆς στήν Ἱερά Κοινότητα στίς Καρυές.

Μία ἡμέρα, ὁ ἐφημέριος, πού κάνει τίς καθημερινές παρακλήσεις καί λειτουργίες στήν Παναγία τήν “Πορταίτισσα”, ὁ ὁποῖος λέγεται καί προσονάριος, ἐκεῖ πού τελείωσε τήν Θεία Λειτουργία, βλέπει μπροστά του μιά μεγαλοπρεπή καί μαυροφορεμένη γυναίκα, νά βαστάη στά χέρια τῆς μιά σκούπα καί νά σκούπιζή τὸ Μοναστήρι.

Ὁ ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος ἦταν καί πνευματικός, ἔμεινε σάν ἀποσβολωμένος, ὅταν εἶδε τήν γυναίκα αὐτή μέ τήν σκούπα, καί τήν ρώτησε:

- Τί κάνεις ἐκεῖ, ἐσύ θά σκουπίσης τὸ Μοναστήρι;

Κι ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε:

- Βέβαια, πρέπει νά τὸ καθαρίσω, καιρός ἦταν. Ἐχει τόσα χρόνια νά

καθαριστῆ.

Πράγματι δέν πέρασε πολὺς καιρός, καί ὁ Σουλτάνος ἔδωσε “φιρμάνι” (αὐτοκρατορική διαταγή), σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἔπρεπε νά φύγῃ ὁ τουρκικός στρατός ἀπό τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀξίζει νά σημειωθῆ ὅτι μέχρι τότε ὁ τουρκικός στρατός λυμαινόταν κυριολεκτικά τὰ Μοναστήρια καί ὅλα τὰ ἱερά Καθιδρύματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἐτσι, ἀπό τότε καθιερώθηκε νά γίνεται ἀγρυπνία στόν ναό τοῦ Πρωτάτου καί σέ ὅλες τίς ἱερές Μονές τήν Κυριακή τοῦ ἀντιπάσχα, κατά τήν ὁποία

τιμᾶται ἡ ἱερά “Ψηλάφησις τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ”, διότι μέ τήν σκούπα, πού σήμαινε τήν πρεσβεία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐξεδιώχθη ἀπό τὸ “περιβόλι” Της ὁ τουρκικός στρατός, κατά τὸ ἔτος 1828, καί ἀνέπνευσαν τὰ Μοναστήρια ἀπό τοὺς πολλούς καί βαρεῖς φόρους, πού πληρωναν, καθώς καί ἀπό τὰ χρήματα πού ἀναγκάζονταν νά καταβάλουν γιά τὰ ἐξοδα συντηρήσεως τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. ■

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ἐνας Ἁγιορείτης μοναχὸς διηγείται: “Ὅταν ἦρθα γιά μοναχὸς στό Ἅγιον Ὄρος, τὸ 1942, βρῆκα θησαυρούς, ἐγνώρισα πολλούς πατέρες μεγάλους στήν ὑπομονή. Ζητοῦσα συμβουλές καί μοῦ ἔλεξαν: “*Ἄν θέλῃς νά γίνῃς καλὸς μοναχός, νά κάνῃς ὑπακοή. Ἐξω ἀπὸ τὴν ὑπακοή μὴ ζητᾶς τίποτε ἄλλο.*”

“Στὸ Κελλί πού κοινοβίασα βρῆκα τρία γεροντάκια. Νερό πίναμε βρόχινο ἀπὸ τὴν στέρνα. Τὰ ρούχα τὰ ἐβαζα σ’ ἓνα καρτσάκι πού ἔφτιαξα μόνος μου, καί τὰ πῆγαινα στό ρέμα νά τὰ πλύνω. Τὸ πρόγραμμά μας ἦταν νά μὴ βγαίνουμε ἐξω ἀπὸ τὸ καλύβι χωρὶς μεγάλη ἀνάγκη.

“Τὴν Μ. Σαρακοστή τὴν Καθαρὴ ἑβδομάδα κάναμε τὸ τριήμερο, στήν Προηγιασμένη κοινωνοῦσαμε, ἀλλὰ μετὰ δέν εἶχε τράπεζα· μόνο ἓναν καφέ μέ παξιμάδι καί τὸ Σάββατο τρώγαμε. Τίς ἐνδιάμεσες ἡμέρες ὁ Γέροντας μᾶς ἔλεγε: “*Ὁ καθένας νά νηστεύσῃ κατὰ τὴν δύναμί του. Ὅποιος δέν μπορεῖ, ἔχει εὐλογία νά πάρῃ ἓνα τσάι.*” Τράπεζα εἶχαμε τὴν Σαρακοστή μιά φορά τὴν ἡμέρα, ἔξι ἡ ὥρα ἀγιορείτικα (12 μεσημέρι).

“Στὸ Ἅγιον Ὄρος ἡ τάξι φυλάγεται μέχρι σήμερα. Τὸ τί θά φυλάξουμε ἐμεῖς ἀπὸ αὐτὰ πού μᾶς ἄφησαν οἱ Ἅγιοι πατέρες, οἱ Ἁγιορείτες, αὐτὸ εἶναι στήν προαίρεσι τοῦ καθενός”.

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

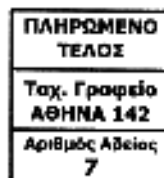
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με